Р Е Ш Е Н И Е
№ 44249

гр. София, 11.11.2026 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, **Първо отделение 43 състав,** в публично заседание на 09.11.2026 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Весела Цанкова

при участието на секретаря Десислава В Симеонова, като разгледа дело номер **13558** по описа за **2026** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 и сл. от Административнопроцесуалния кодекс (АПК)..

Образувано е по жалба на А. Е. М. (А. Е. М.), [дата на раждане] , гражданин на У., ЛНЧ [ЕГН], притежаващ национален паспорт № FA1276609, настанен в Специален дом за временно настаняване на чужденци (СДВНЧ) – Любимец С. при дирекция „Миграция“ – МВР, подадена чрез процесуалния му представител адв. Я. М. К. от Софийска адвокатска колегия (САК), член на Фондация за достъп до права (ФАР), със съдебен адрес: [населено място] 1527, [улица], партер, срещу Отказ на директора на дирекция „Миграция“ – МВР, обективиран в Писмо с рег.№ 536400-108437 от 06.10.2026 г., постановен по Молба с вх. № 536400-69423 от 24.06.2026 г. за незабавно освобождаване от СДВНЧ на основание чл. 44, ал. 8 от ЗЧРБ във връзка с влязло в сила Определение № 34007 от 01.09.2026 г. по адм. дело №8910/2026 г. по описа на Административен съд – София-град.

В жалбата и в проведеното открито съдебно заседание чрез процесуалния си представител и лично чрез видеоконферентна връзка и с помощта на преводач от узбекски език жалбоподателят поддържа изцяло оспорването. Твърди, че обжалваният отказ е незаконосъобразен, издаден в противоречие с материалния закон и целта му. Иска се отмяна на оспорения акт и постановяване на незабавното му освобождаване.

Ответникът – директорът на дирекция „Миграция“ – МВР, чрез старши юрисконсулт Л. П., оспорва жалбата като неоснователна по съображения, изложени в представена по делото писмена защита с рег. № 536400-124760 от 09.11.2026 г. Поддържа, че наложената привременна мярка по Правило 39 от Правилника на ЕСПЧ има временен характер и съставлява законно основание за

спиране на изпълнението, а не отпадане на разумната възможност за извеждане. Сочи практиката на СЕС по делото K. (C-357/09 PPU) и твърди, че държавата е длъжна да поддържа готовност за изпълнение на мярката. На следващо място поддържа, че за замяна на настаняването с по-лека мярка по чл. 44, ал. 5, т. 1 ЗЧРБ чужденецът не е представил изискуемите съгласно чл. 72 от ППЗЧРБ документи за адрес, издръжка и нотариални декларации, поради което отказът за освобождаване е законосъобразен. Прави възражение за прекомерност на адвокатското възнаграждение и претендира юрисконсултско възнаграждение.
Софийска градска прокуратура, редовно уведомена съгласно чл. 16, ал. 1, т. 3 от АПК, не изпраща представител в съдебното заседание и не ангажира становище по съществото на спора.
Административен съд – София-град, I отделение, 43-ти състав, след като обсъди събраните по делото писмени доказателства, приетата електронна административна преписка, приложеното адм. дело № 8910/2026 г. по описа на АССГ и доводите на страните, намира за установено от фактическа страна следното:
Жалбоподателят А. Е. М. е гражданин на У., [дата на раждане] , притежаващ национален паспорт № FA1276609, валиден до 24.06.2030 г. Лицето е влязло на територията на Република Б. през август 2022г. и е подало първоначална молба за международна закрила през октомври 2022 г., отхвърлена по ускорено производство като явно неоснователна от Държавната агенция за бежанците (ДАБ), потвърдено с влязло в сила съдебно решение.
След отхвърлянето на първоначалната молба, с влязла в сила Заповед УРИ № 5392 ПАМ-426 от 22.02.2023 г., издадена от началника на отдел „Миграция“ – СДВР на основание чл. 44, ал. 1 и чл. 41, т. 4 от ЗЧРБ, спрямо жалбоподателя е наложена принудителна административна мярка (ПАМ) „Връщане до страна на произход – У.“ с определен 14-дневен срок за доброволно напускане.
В периода от декември 2022 г. до юни 2025 г. жалбоподателят е подал три последователни последващи молби за международна закрила пред ДАБ при Министерския съвет, към които е прилагал психологически становища, съдебномедицинска експертиза за претърпени телесни повреди и документи, произхождащи от властите в У. относно водени срещу него наказателни преследвания. Молбите са били отхвърлени или производствата по тях прекратени, като актовете на ДАБ са били потвърдени при извършения съдебен контрол.
След опити за преминаване на държавната граница през 2025 г., с влезли в сила присъди по НОХД № 485/2025 г. на РС – Русе и НОХД № 556/2025 г. на РС – Силистра, чужденецът е осъден за престъпления по чл. 279 от НК на общо 1 година и 6 месеца лишаване от свобода, което наказание е изтърпявал в Затвора – [населено място] в периода от 17.10.2025 г. до 09.06.2026 г.
Непосредствено след изтърпяване на наказанието, въз основа на Предложение рег. № 5364р-13686/09.06.2026 г., директорът на дирекция „Миграция“ – МВР е издал Заповед с рег. № 5364з-4574 от 09.06.2026 г., с която на основание чл. 44, ал. 6, ал. 8 и ал. 10 от ЗЧРБ чужденецът е настанен принудително в СДВНЧ при дирекция „Миграция“ за срок до 6 месеца с оглед обезпечаване изпълнението на наложената мярка по Заповед № 5392 ПАМ-426/22.02.2023 г. за връщане в У..
Междувременно, по повод подадена от жалбоподателя индивидуална жалба пред Европейския съд по правата на човека, на 01.08.2025 г. дежурният съдия от ЕСПЧ е постановил привременна мярка по Правило 39 от Правилника на Съда по жалба A.M. v. B. (№ 23441/25), с която е указано на българското правителство да не извежда жалбоподателя в У. до второ нареждане. За постановената привременна мярка дирекция „Миграция“ е уведомена официално с писмо изх. № 99-00-124 #1 от 04.08.2025 г. на дирекция „Процесуално представителство на Република Б. пред ЕСПЧ“ при Министерството на правосъдието.
На 24.06.2026 г. чрез пълномощника си адв. К. жалбоподателят е депозирал пред директора на

дирекция „Миграция“ – МВР Молба с вх. № 536400-69423 за незабавното му освобождаване от СДВНЧ на основание чл. 44, ал. 8, изр. последно от ЗЧРБ поради липса на правна възможност за извеждането му вследствие наложената от ЕСПЧ забрана.
С писмо рег. № 536400-73974 от 06.07.2026 г. органът е уведомил пълномощника на чужденеца, че привременната мярка не отменя акта за настаняване и не предпоставя отпадане на разумната възможност за извеждане. С влязло в сила Определение № 34007 от 01.09.2026 г. по адм. дело № 8910/2026 г. на Административен съд – София-град е отменен отказът на директора на дирекция „Миграция“ да се произнесе по същество по молбата от 24.06.2026 г. и преписката е върната на административния орган за изрично произнасяне съобразно изискванията на чл. 44 от ЗЧРБ и чл. 20 от Наредба № Із-1201/01.06.2010 г.
В изпълнение на съдебния акт директорът на дирекция „Миграция“ – МВР е постановил оспорения в настоящото производство нов Отказ, обективиран в Писмо с рег. № 536400-108437 от 06.10.2026 г., с което искането за освобождаване е отхвърлено по съображения, че привременната мярка по Правило 39 от Правилника на ЕСПЧ има само временен характер и че чужденецът не отговаря на изискванията на чл. 72 от ППЗЧРБ за прилагане на по-лека обезпечителна мярка по чл. 44, ал. 5, т. 1 ЗЧРБ (ежеседмично явяване) поради липса на представени документи за адрес, издръжка и нотариални декларации.
В хода на настоящото съдебно производство, на 05.11.2026 г., Европейският съд по правата на човека (Пета секция, Комитет) е постановил окончателно Решение по делото A.M. v. B. (жалба № 23441/25). С диспозитива на решението ЕСПЧ обявява жалбата за допустима и постановява, че би било налице нарушение на чл. 3 от Конвенцията, ако жалбоподателят бъде изведен в У. без провеждане от страна на българските власти на ново, задълбочено и ex nunc разглеждане на риска от третиране в нарушение на чл. 3 от Конвенцията. В мотивите на решението (§ 14 – § 20) ЕСПЧ констатира, че предходните преценки на риска от страна на ДАБ и националните съдилища не са били адекватни и достатъчно задълбочени, като подчертава, че изпълнението на връщането преди извършване на такава актуална и задълбочена нова оценка на риска съставлява нарушение на чл. 3 от ЕКПЧ. По силата на окончателното решение привременната мярка по Правило 39 е прекратила действието си, като е заменена от окончателните правни констатации на съда по съществото на спора.
Жалбата е допустима, а разгледана по същество е основателна.
Принудителното настаняване на чужденец в специализиран дом по смисъла на чл. 44, ал. 6 от ЗЧРБ и чл. 15, § 1 от Директива 2008/115/ЕО представлява мярка за административна принуда, с която се ограничава основното право на лична свобода и сигурност, гарантирано от чл. 5 от ЕКПЧ и чл. 6 от Хартата на основните права на ЕС (Х.). Поради това задържането с цел извеждане има строго субсидиарен, и времево ограничен характер. То е допустимо единствено за подготовка и осъществяване на реално извеждане и може да бъде поддържано само докато процедурите по извеждане са в ход. (чл. 15, § 1 от Директивата). Настаняването в СДВНЧ не съставлява санкция или наказание за незаконен престой, нито може да се превръща в безсрочно или необосновано лишаване от свобода.
Съгласно чл. 44а, ал. 5 от ЗЧРБ, чужденец, спрямо когото е наложено връщане, не се връща в държава, в която животът и свободата му са застрашени или е изложен на опасност от преследване, изтезание или нечовешко или унизително отношение. Тази норма транспонира принципа на забрана за връщане (non-refoulement), закрепен в чл. 3 от ЕКПЧ, чл. 4 и чл. 19, § 2 от Х. и чл. 5 от Директива 2008/115/ЕО, който има абсолютен и императивен характер.
С окончателното си Решение от 05.11.2026 г. по делото A.M. v. B. (жалба № 23441/25), което съгласно чл. 46, § 1 от ЕКПЧ и чл. 5, ал. 4 от Конституцията на Република Б. е задължително за

всички български държавни органи, ЕСПЧ е постановил, че извеждането на А. Е. М. в У. без провеждане на ново, задълбочено и ex nunc разглеждане на риска от малтретиране ще съставлява нарушение на чл. 3 от ЕКПЧ. С този акт ЕСПЧ е установил категорична и безусловна правна забрана пред изпълнението на Заповед № 5392 ПАМ-426/22.02.2023г. за връщане на чужденеца в У. в настоящия момент.
Към настоящия момент изпълнението на връщането е правно недопустимо, тъй като задължителната нова преценка на риска не е осъществена от администрацията. Наличието на формално влязла в сила заповед за връщане не санира тази пречка, тъй като принудителното отвеждане на лицето до държавата по произход е в нарушение на забраната за връщане, съгласно диспозитива на ЕСПЧ. Заповедта за връщане не посочва друга държава на изпълнение съгласно чл. 44а, ал. 6 ЗЧРБ, нито са налице данни за договореност за приемане на жалбоподателя в трета сигурна страна.
Разпоредбата на чл. 44, ал. 8, изр. последно от ЗЧРБ установява, че „когато с оглед на конкретните обстоятелства по случая се установи, че вече не съществува разумна възможност по правни или технически причини за принудителното извеждане на чужденеца, лицето се освобождава незабавно“. Тази норма възпроизвежда изискването на чл. 15, § 4 от Директива 2008/115/ЕО.
В трайната си и задължителна практика Съдът на Европейския съюз (Голям състав) по делото K. (C-357/09 PPU, т. 63 – 67), както и в по-новата си практика по делото GB (C-313/25 PPU, т. 411 – 427), постановява, че понятието „разумна възможност за извеждане“ изисква да съществува реален, конкретен и осъществим изглед за успешно принудително извеждане в рамките на законоустановените срокове, който не е препятстван от правни съображения. Правните съображения обхващат всяка правна норма или задължение, забраняващи извеждането, включително принципа non-refoulement. Когато такава разумна перспектива вече не съществува или е отпаднала, задържането престава да бъде оправдано и лицето трябва да бъде освободено незабавно.
Постановеното от ЕСПЧ окончателно решение създава непреодолима правна пречка пред изпълнението на заповедта за връщане. Докато не бъде проведено надлежно и задълбочено производство за оценка на риска с гарантирано право на защита, извеждането на чужденеца не може да се осъществи законосъобразно. Следователно към момента на приключване на устните състезания по делото по смисъла на чл. 142, ал. 2 АПК е налице правна причина, изключваща съществуването на разумна възможност за извеждане.
При това положение и на основание чл. 173, ал. 1 от АПК съдът следва да отмени оспорения отказ като незаконосъобразен и сам да реши въпроса по същество, като постанови незабавното освобождаване на А. Е. М. от СДВНЧ към дирекция „Миграция“ – МВР.
Мотивиран от горното, Административен съд – София-град, I отделение, 43-ти състав,

Р Е Ш И :

ОТМЕНЯ по жалба на А. Е. М. (А. Е. М.), гражданин на У., ЛНЧ [ЕГН], Отказ на директора на дирекция „Миграция“ – МВР, обективиран в Писмо с рег. № 536400-108437 от 06.10.2026 г., постановен по Молба с вх. № 536400-69423 от 24.06.2026 г. за освобождаване от Специален дом за временно настаняване на чужденци (СДВНЧ).

ПОСТАНОВЯВА незабавното освобождаване на А. Е. М. (А. Е. М.), [дата на раждане] , гражданин на У., Л., от Специалния дом за временно настаняване на чужденци (СДВНЧ) към дирекция „Миграция“ – МВР, на основание чл. 44, ал. 8, изр.последно от ЗЧРБ поради липса на

разумна възможност по правни причини за принудителното му извеждане от страната.

РЕШЕНИЕТО подлежи на касационно обжалване пред Върховния административен съд на Република Б. в 14-дневен срок от съобщаването му на страните по реда на АПК.

СЪДИЯ: